

κη και ή τελευταία άκτις του ήλιου φιλεϊ την εικόνα της Θεομήτορος...

Τό άνωθεν της κεφαλής της χρουσούν άκτινωτών έλαμπε, ένφ το θείον μέτωπόν της έχυνε μιαν αίγλην υπερκόσμιον...

Η κόρη ένωσε τους οφθαλμούς της προς το γλυκύ βλέμμα της μεγάλης Μητρός, ένφ τα χείλη της κάτι εφιδύριζον...

Εξω, όλα έπαλλον τον αιώσιον ύμνον προς τον Πλάστην. Τα δένδρα, τα πουλιά, το ρυάκι, και αυτή άκόμη ή τελευταία άκτις του κουρασμένου ήλιου πίπτει πρό των ποδών της επί του τέμπλου εικονιζομένης Θεοτόκου διά να προσευχηθῇ!

Όλα σιωπηλώς προσεύχονται και έν τη σιωπή των όλα είνε ποιητικά. Άλλά την ποίησιν της σιγμής καθ'

ήν ή κόρη προσεύχεται προς την Παρθένον ποιος θά την φθάσῃ ;...

Εγείρεται τώρα και με την χείρα τρέμουνσαν ύψώνει ένα ρόδον δροσερόν, επί του οποίου εκύλιε ένα δάκρυ της και το θέτει εις το διάδημα της Παναγίας.

— Ω! Παρθένε! φιδυρίζει, δέξου το... έσωσες την μητέρα! ήκουσες την προσευχήν μου... είμαι πτωχή και μόνον αυτό μπορώ να σου χαρίσω και μαζί μ' αυτό την άφοσίωσίν μου!...

Τώρα το διάδημα ακτινοβολεί διπλά, διότι κάποιον διαμάντι λάμπει επάνω του... Είπε το δάκρυ της κόρης, που εκύλισεν επάνω στο τριαντάφυλλο...

Τι μεγαλείτερον δώρον ήθελεν ή Θεοτόκος από το άτιμητο αυτό μαργαριτάρι ;

ΡΟΖΑ ΙΩΑΝΝΟΥ

Ο ΓΥΙΟΣ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΑΣ

ΕΠΙΕ κ' ή Σκλαβιά στα δακρυνομένα ανήλικα, όπου χλωμά κ' ανήμπορα θρηνοῦσαν γύρω στην άλυσσοφορτωμένη τους μάνα. «Ποθεΐτε την έλευθεριά, μά είνε ακριβή ή θωριά της! ποιός από σās μπορεί να πάρη το καράβι μου το στοιχειωμένο, με τη

γοργόνα τη ζωγραφισμένη στ' άφλαστο, να σχίση του πελάου το άπειρο, να καταφρονέση το θυμό και της φοβέρας και τα φρένικα γέλοια, τα πλαστά της πανώρης Σειρήνας του Πελάου, ν' άρηψίση τους κινδύνους τους μύριους, να μή δειλιάση στην θύη των σπαθιών, και τ' αστραπόβροντα που θά του φράξουν το δρόμο να μή τα σκιαχτή, βαθεία να φθάση στ' Ωκεανού τα σπλάχνα, στού Όρίζοντος τα βίθη τ' άφταστα, στ' άπειρον το βάθος, ως να εύρη το ψηλό βουνό που κατοικούν Νεράιδες κι' άγνωστα άγρίμια ξωτικά, και να μου φέρη την καρδιά του Άγριμου που θ' άπαντήση με κόκκινο μαλλί και με στεφάνι αιμόχροο πλεγμένο από νεκράνθια στο κεφάλι, ποιός είν' αυτός που τη μεγάλη δίνα μου θά σβύση στο αίμα τ' άγριμου, που με κρατή δεμένη έδφ αίώνιο δεμοφυλάκα, αίώνιο φάντασμα και τυραννίδα ; Είμαι ή Σκλαβιά, ναι, μεγάλη, θειωμένη, μά υπακούω στους τρανούς, και σκύβω το κεφάλι στη δύναμι και στο σπαθί!...

— Κι' άν μες το αίμα τ' άσκεριού σβυστής και λυώσης ; έρώτης ένας νέος τη Σκλαβιά.

— Σκύβω το κεφάλι στη δύναμι και στο σπαθί, άν το θέλῃς ή Μοΐρα.

— Άλήθεια λές, ή Μοΐρα! Κι' άν πῆς το αίμα τ' άγριμου ;

— Πεδάινει ή Μοΐρα, είνε ή Σκλαβιά, και φεύγω χωρίς αίμα. είνε ή καρδιά του λησμονιά, των περασμένων λήθη, και πρόδρομος της Λευθεριάς! μά είνε άκριβό το αίμα τ' άγριμου!...

— Γελέσαι, είνε το παιδί, όσο ακριβό κι' άν είνε, έγω θά γένω κεραυνός, βροντή κι' αστροπελέκι, κι' όρκίζομαι σῆς μάνας μου τα σίδερα να σου το φέρω, ή να πεθάνω!...

— Χαρά στο Γίγα! εΐπεν ή Σκλαβιά κι' εστράφηκε να ιδῇ ποιός είνε ο νέος Ήρακλῆς. Ήτανε ένα μικρό παιδί, με κάτι μεγάλα μαύρα μάτια γιομάτα έκφρασι και θάρρος.

Εγέλασεν ή Σκλαβιά ειρωνικά και του εΐπε: «Είσαι μικρός κι' ανήμπορός, μά σε φοβούμαι. λές πώς μπορεί; μά το καράβι μου είνε στοιχειωμένο, δεν τα φοβάσαι τα στοιχειά ;

— Στοιχειά δεν έφοβήθηκα ποτέ μου, γιατί στοιχειά

γενήκαμε όλοι μας, φαντάσματα, σκιές! Ναι, άλλο ποτέ δεν σκιάχτηκα άλλο στοιχειό από σένα, κι' όσο κι' άν σε πολέμησα πάντα είσαι σύ ή Νικήτρα. δέϊξε μου το καράβι σου κι' άν προκειται να πάω στο Ουρανό, στην Κόλασι θά πάω, δεν τα φοβούμαι τα στοιχειά, σὺν μ' άγγαντέψουν θά σκιαχτούν, θά φύγουν, ποιός ξέρει μπορεί να εύρω σπλαχνικές καρδιές. όλοι εὖς δεν μοιάζουν!...

— Ναι, σε φοβούμαι, εΐπεν ή Σκλαβιά, μ' άφοῦ το θέλεις, να το καράβι μου κι' ώρα καλή!...

— Γλυκειά μου μάνα! εΐπε το παιδί, γιὰ σε ή στεργή μου άναπνοή, γιὰ σε!...

Κι' έφυγε άρμενίζοντας γιὰ το ψηλό βουνό.

Ετριξε το τιμόνι στα μικρά του χέρια, κι' εστάθη. καν τα σύγνεφα στο πέρασμά του. του Άρη εΐχε τη θωριά, και την καρδιά του εθέρμενε ο πόθος της γλυκειάς νεράϊδας, της Έλευθεριάς!...

Κι' επέρασε μερόνυχτα άγρυπνος και νησιτικός κρατώντας το τιμόνι ως ότου άγγάντεψε το μαγικό βουνό. Ω τι χαρά!

Εβγήκε στη στεργή γοργόφτερο και ανέβηκε τα βράχια, κι' έφηναν τρομαγμένα στο διάβα του τ' άγρίμια κι' ή σκιάς! ούρλιάσματα κ' ερημιά, κι' αστροπελέκια αΐλάκωναν το σύμπαν, σκοτάδι Άδης!

— Μανούλα μου, εΐπε το παιδί ξανά, γιὰ σε το ύστερό μου βλέμμα κι' ο ύστερος παλμός!

Μά δεν πρόφτασε τα λόγια να τελειώση και ένα θεριό πελώριο, άγριωμένο, με κάτι μεγάλα άγρια μάτια, με ξεπλεκα μεγάλα μακρὰ μαλλιά, δόλωμαρο, σὺν νύχτα φάνηκε μπρός του μανιασμένο.

— Ποιός είσαι εὖς, του λέει, που τόλμησες τη Μοΐρα ν' ανικρούσης ;

— Σκλάβος σου είμαι, εΐπε το παιδί, κανείς δεν μās άκούει εκεί κάτω και μουπαν πώς εδῶ θύβρω γιατρικό τα σίδερα της μάνας μου να λύσω. είνε φτωχή κι' ανήμπορη, κι' οι αδύνατοι δεν έχουνε φωνή, κι' άν έχουν δεν ώφελεϊ, δεν την άκούει κανείς. Άν είσαι ή Μοΐρα σῶσε μας, λυπήσου μας και πές μου που μπορώ να βρω τ' άγρίμι με το κόκκινο μαλλί...

Εγέλασε άπαίσια το θεριό. «Φτωχό παιδί, του λέει, σε γέλασεν ή Σκλαβιά ή πλανεύτρια. εδῶ δεν βρίσκουν τη ζωή, την χάνουν!...

— Και τί είσαι σύ, εΐπε με τρόμο το παιδί...

Ένα άεράκι φύσησεν εκείνη την ώρα και άναδεντήκαν ή πλεξίδες του θεριού. Και στη μορφή του άπάνω εδίαβασε με γράμματα πύρινα το παδί: «Ο Χάρος»! Μονάχα «μάνα» επρόφτασε να πῇ κ' εφίλησε το χῶμα. Ήτο νεκρό!

Πλέξε του, Δόξα, στέφανο και μοιρολόϊσέ τον των Πυραμίδων Σφίγξ!

Κάθρον.

ΑΓΓΕΛΟΣ Γ. ΑΝΤΥΠΑΣ